

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. D.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2022 č. j. CPR-35656-3/ČJ-2021-930310-V234

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 1. 2022 č. j. CPR-35656-3/ČJ-2021-930310-V234 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-322654-15/ČJ-2021-000022-SV ze dne 5. 12. 2021. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě namítal, že dle jeho názoru je řádné vymezení doby protiprávního stavu elementárním předpokladem zákonnosti rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V rozhodnutích obou správních orgánů však takového vymezení chybí, a v podstatě se omezují na závěr, podle kterého žalobce v minulosti působil na území Evropské unie na základě dvou cestovních dokladů, které průběžně střídal a tak čerpal možnosti dvojího bezvízového styku, byť měl správně po 90-ti denním pobytu v schengenském prostoru dalších 90 dnů absentovat. Toto jeho počínání mělo být odhaleno při podání žádosti cestou zastupitelského úřadu, který poté motivoval zápis žalobce dle ust. § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců do evidence nežádoucích osob (dále také „ENO“), a to pro období od 17. 3. 2021 do 17. 3. 2022. Odůvodnění rozhodnutí však neuvádí, jaké konkrétní cesty měl žalobce na podkladě dvou cestovních dokladů vykonat a proč vůbec byl zaveden do ENO, resp. nabízí toliko závěr bez souvisejícího odůvodnění, potažmo podkladového materiálu. Dále z provedeného dokazování nijak nevyplývá, zdali byl žalobce vůbec informován o tom, že je počínaje 17. 3. 2021 evidován coby nežádoucí.
3. Měl za to, že pokud tedy bylo řízení vedeno dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tak odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat výčet vstupů a výstupů žalobce do/z schengenského prostoru a teprve na základě uvedeného je možné dojít k závěru, že se dopustil neoprávněného pobytu a tento řádným způsobem vymežit. Pokud je ovšem rozhodnutí zjednodušeno na období kopírující zápis v ENO, který žalobci oznámen nebyl, tak rozhodnutí fakticky supluje rozhodnutí o maření úředního rozhodnutí a není tak rozhodnutím ve věci neoprávněného pobytu s řádným vymezením doby jeho trvání. Deficit na poli vymezení doby trvání protiprávního stavu pak vystihuje závěr žalovaného (str. 4 rozhodnutí): *„Odvolací orgán v tomto jeho jednání shledává protiprávní jednání spočívající v tom, že v ČR od 17. 03. 2021 do 17. 03. 2022 pobýval bez pobytového oprávnění, zcela vědomě...“*, kdy období neoprávněného pobytu vymezuje ve vztahu do budoucna, byť minimálně od 3. prosince 2021 je žalobcův pobyt oprávněný, a to v souvislosti se zahájeným správním řízením.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde bylo plně reagováno na žalobní námitky žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvou týdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-322654-1/ČJ-2021-000022 ze dne 3. 12. 2021, návrh na zařazení osoby do ENO/SIS ze dne 10. 3. 2021, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-322654-12/ČJ-2021-000022-SV ze dne 5. 12. 2021, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-322654-13/ČJ-2021-000022-SV ze dne 5. 12. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-322654-15/ČJ-2021-000022-SV ze dne 5. 12. 2021, odvolání žalobce ze dne 15. 12. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-35656-3/ČJ-2021-930310-V234 ze dne 11. 1. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 12. 2021 v 17:00 hod. provedla cizinecká policie pobytovou kontrolu na stanici metra Kačerov, při které byl kontrolován žalobce. Bylo zjištěno, že žalobce se nachází v evidenci ENO platné od 17. 3. 2021 do 17. 3. 2022. Došlo také k provedení zkoušky na přítomnost alkoholu, a to s výsledkem 1,9 promile. Dne 5. 12. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a následně téhož dne vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 2 let.
8. Při výsledku účastníka správního řízení dne 5. 12. 2021 žalobce správnímu orgánu sdělil, že dne 6. 3. 2021 naposledy vstoupil na území schengenského prostoru na základě svého biometrického dokladu. Jeden z jeho cestovních dokladů se nachází na Ukrajině a druhý předložil správnímu orgánu. Potvrdil, že není schopen doložit oprávněnost svého pobytu a také, že ode dne 6. 3. 2021 pobývá na území České republiky nepřetržitě do dne 3. 12. 2021. Přicestoval za účelem zaměstnání, kdy na území vykonával činnost pomocného stavebního dělníka bez povolení k zaměstnání.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-322654-15/ČJ-2021-000022-SV ze dne 5. 12. 2021 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 15. 12. 2021 odvolání, žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V době po vydání napadeného rozhodnutí však došlo v zemi původu žalobce k takové zásadní změně z hlediska bezpečnostní situace, která způsobuje prolomení kogentní normy dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., a to na základě aplikační přednosti Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/199 Sb. (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady *non-refoulement* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131). Jedná se o mimořádný případ, kdy soud musí přihlídnout k nové skutečnosti, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), a v důsledku které napadené rozhodnutí neobstojí a je dán

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

důvod k jeho zrušení, a to podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)*
16. Podle čl. 3 Úmluvy platí, že *[n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
17. Nejprve se Městský soud v Praze vyjádří k původním žalobním námitkám.
18. Soud se nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že by v napadených rozhodnutích nebylo dostatečným způsobem odůvodněno, jaké konkrétní cesty měl žalobce na podkladě svých dvou cestovních dokladů vykonat, a proč vůbec byl veden v evidenci ENO. Toto odůvodnění je však obsaženo zejména na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, které ve spojení s návrhem na zařazení osoby do ENO/SIS, který je součástí spisového materiálu, plně popisuje předchozí nelegální pobyty žalobce na území schengenského prostoru a důvody pro jeho zařazení do evidence ENO.
19. Žalobce také namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců musí obsahovat výčet vstupů a výstupů do/z schengenského prostoru. Takovýto postup však v případě žalobce nebyl možný, neboť tento vědomě využíval dva rozdílné cestovní doklady ke vstupům na území schengenského prostoru, kdy jeden z jeho dokladů se v současné době nachází na Ukrajině a nebylo možné ho získat pro dokazování. Avšak sám žalobce při výsledku účastníka správního řízení uvedl, že ode dne 6. 3. 2021 pobývá na území České republiky nepřetržitě do dne 3. 12. 2021, tedy nepřetržitě po dobu 272 dnů. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce překročil povolenou dobu 90-ti dnů bezvízového pobytu v rámci 180 dnů. Po uplynutí 90 dnů žalobce tedy dále po dobu 182 dnů pobýval na území schengenského prostoru nelegálně, čehož si byl vědom a potvrdil to i sám během svého výsledku. Je tedy zřejmé, že by se dopustil velmi dlouhého

nelegálního pobytu na území i pokud by již nebyl zařazen v evidenci ENO. Skutečnost, že si žalobce nebyl vědom svého zařazení do evidence ENO, nemá na posouzení daného případu vliv. Vzhledem k tomu, že mu bylo oznámeno, že jeho žádost o pobyt byla zamítnuta, protože využíval dva cestovní doklady Ukrajiny k legalizaci pobytu na území schengenského prostoru, tak měl a mohl očekávat, že tento jeho protiprávní postup bude mít další následky do jeho života, jako je například zařazení do evidence nežádoucích osob a na tuto skutečnost se mohl u Velvyslanectví České republiky na Ukrajině dotázat.

20. Nelegální pobyt žalobce byl zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců vymezen ode dne 17. 3. 2021 (od kterého byl žalobce veden v evidenci ENO) do dne 3. 12. 2021, kdy byl kontrolován cizineckou policií a byl zjištěn jeho nelegální pobyt. Takto vymezená doba nelegálního pobytu je dle soudu zcela dostatečná, zavedení žalobce do evidence ENO je zcela dostatečně podloženo spisovým materiálem a jeho výslech potvrdil, že se na území České republiky v době ode dne 17. 3. 2021 do dne 3. 12. 2021 nacházel nepřetržitě. Dle soudu tak nevznikly žádné pochybnosti o době nelegálního pobytu žalobce, tato doba je vymezena v napadeném rozhodnutí přesně a určitě a její stanovení je dostatečně odůvodněno.
21. Výtky žalobce ohledně nesprávného vymezení doby nelegálního pobytu na str. 4 napadeného rozhodnutí je oprávněná, neboť zde správní orgán nesprávně uvedl dobu nelegálního pobytu do dne 17. 3. 2022, avšak z rozhodnutí jako z celku je zřejmé, že za konec nelegálního pobytu žalovaný považuje den 3. 12. 2021, a tak ani tato nesprávnost nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
22. Lze shrnout, že v žalobě uvedené žalobní námitky nebyly důvodné a z jejich pohledu neshledal soud v postupu správních orgánů žádné pochybení.
23. Soud však musel zohlednit současnou zásadní změnu poměrů na Ukrajině, která je již v současné době obecně známou skutečností. Tuto změnu potvrzuje například zpráva dostupná na webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 24. 2. 2022, dle které s ohledem na probíhající vojenskou invazi Ruské federace na Ukrajinu byl na Ukrajině vyhlášen válečný stav, a došlo k podstatnému zhoršení bezpečnostní situace, Ministerstvo zahraničních věcí ČR varuje před jakýmkoliv cestami na Ukrajinu a vyzývá občany České republiky, aby okamžitě opustili Ukrajinu, byl uzavřen civilní letecký prostor a přerušena letecká doprava z a na Ukrajinu. I zprávy České tiskové kanceláře vydané dne 24. 2. 2022 ve 4:10 hodin a uveřejněné na webu www.ceskenoviny.cz, dle které ruská armáda tohoto dne ráno zahájila letecký i pozemní útok na Ukrajinu, svědci z řady měst po celé Ukrajině začali hlásit silné výbuchy nebo zvuky znějící jako dělostřelecká palba, exploze byly vedle hlavního města Kyjeva hlášeny z Oděsy, Berďansku a Mariupolu na jihovýchodě země a Charkova a Kramatorska na východě, ukrajinské úřady informovaly také o ostřelování ve Lvovské oblasti, je zřejmá zásadní změna situace na Ukrajině. Dle této zprávy ukrajinská pohraniční stráž uvedla, že ruské síly napadly hranici Ukrajiny z Ruska, Běloruska i z anektovaného poloostrova Krym. Tato situace nebyla dána v době vydání napadeného rozhodnutí, a není tudíž pochybením žalovaného, pokud k těmto skutečnostem nepřihlédl. Od aplikace ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. musí soud ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky České republiky, resp. s ohledem na požadavky práva Evropské unie, takové závazky vyplývají i z čl. 2 a 3 Úmluvy, které zakotvují právo na život a zákaz mučení a z čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne č.j. 2 Azs 163/2015-28, který se týkal uložení správního vyhoštění: „Obecně platí, že při přezkumu správního rozhodnutí vycházejí krajské soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je třeba připomenout, že tato procesní pravidla mohou být prolomena jinou normou, která požívá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady non-refoulement (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131). Prolomení zásady dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu aplikace pravidla non-refoulement judikatura připouští v těch případech, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem v řízení před správním soudem mělo přímo za následek dotčení nějakého základního práva.
25. Shodně v rozsudku ze dne 21. 10. 2019 1 Azs 246/2019-31 Nejvyšší správní soud uvedl: „Aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, bod 22, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, body 21-23). Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady non refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromý a rodinný život garantovaných v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 – 29).
26. S ohledem na obecně známé skutečnosti ohledně situace v zemi původu žalobce, ze kterých vyplývá, že na Ukrajině v současné době probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt, který se týká v podstatě celého území, shledal soud, že napadené rozhodnutí neobstojí z hlediska závěru, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné. V tomto směru nezbytné, aby správní orgán zásadním způsobem doplnil dokazování, znovu se zabýval tím, jaká je zcela aktuální situace na Ukrajině a znovu posoudil, zda v daném případě existují důvody znemožňující vycestování ve smyslu §179 zákona o pobytu cizinců, tedy zda je důvodná obava, že by mu ve státě původu hrozilo skutečné nebezpečí. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. března 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně